

Ezten atzokoa

Ezten atzokoa
nere malkoa.

Bart nere gelan
sartu intzananean,
negarrez billa nindunan.
ire arpegi maiteak,
izu-ikara,
ildakoen itxura
artu ziñan.

Baña exeri adi.
Ezten atzokoa
nere malkoa.
Ik eztakin, maitea,
zein leize sakona
dan nere gogoa!

Ez zaidan galdetu.
Ailperrik uke.
Eztin inork galdetzen
zenbat ur-tanta
ditun itxasoak
Ailperrik den
izarrak zenbat diran
kontatzen astea.
Beti zegon zeru beltzean,
arutzago,
beste bat gordea.

Illunabarra

Etzekiñat zer duan
illunabarrak.
Ezkuturen bat
gordea ba-din
laño gorrixken arrebak.

Atsaldearen negarra!
Zerua, auspez dagon
katillu-barrua,
argi-intziritan
zijoan galdua.
Ta ni, aren aurrean,
laño-lits bat naun,
beltzean urtua.

Utzion arratsari
estaltzen mundua.
Biotzak negar egiteko,
naiago din ezkutua.

Notk daki?

Tximistak
izenpetu du ekaitza.
Trumoa,
aren morroe oska.
Deadar egin zun:
“Itxasoa! Itxasoa!”
Ola-gizonik
zarrena,
aitz-joka ari da
malluka.
—“Itxoizu!
Aizu!... ta zu!... ta zu!”.

Arroputz

Ni,
neri,
nerekin,
neretzat,
neregatik.
Ta mundu guzia
atzetik.

Kittarra

Sei burni-ari zintzilik.
Pin!
pon!
pun!
pan!
Lau tanta belarrietan.
Istil-otsa gogoetan.
Ire kolkoa,
Udaberri den loretan.

Deia

Lendik zetorrenan deia:
Aizak, iii!...
Burua ikasketan
nastua niñan.
Aren otsa, kezketan
galdu unan.
Urrutitik berriro:
Aizak, iii!...
Etxean opor-aldiak
poza zerionan.
Udaldia, itxasoa,
mendia nizkiñan.
Berriro urbillago:
Emen ni!...
Ta agertu intzanan.

Ain urruti ta ain urbil!

Ain urruti, ta ain urbil!
Au izan den gure gurpil.

Ogei urte dizkiñagu
alkarren albo lanean.
Nik, ire gose biotzean:
ik, nere egarri ixillean.

Begiratu niñan bildurrez beingoan:
ik, bestera begiratu unan.
Begiratu idanan beste bein bildurrez:
nik, jetxi nizkiñan begiak samiñez.

Ain urruti, ta ain urbil!
Ogei urte onen ixil!

Asperen bat nik. Ik: gaxo al-ago?
—Burua astun diñat. Ez diñat geiago.
Itz-egin nai unan: baña sorgin batek
alda ziñan ire itza. Aidean lañoak zeudek.

Ain urruti, ta ain urbil!
Orrek din gure biotza il!

Ekaitza

Nai aña jolas
egin den nerekin.

I, nere katu:

ni, ire xagu.

Utzi, artu,

negar, poztu;

gaur: Ator!

biar: Agur!

orain, samur:

gero, uxkur.

Gaur arte itxu
netxegonan, Mari:

ni, ire begietan;

i, besterenetan.

Biotzak dezaken maitasun guzia,

igan ustu niñan.

Ik, nere biotza

esku-artean arturik,

irri ta parre, biurritu idanan.

Ta biotz gaxoa odol-tanta gabe,

elkor utzi didan.

Itxas asarreak ur geldia astinduz,

zaldi bustiak sortzen zekin.

Aien erasoz ertzeko aitzak

apar zuriz jazten dizkin.

Ezten pakerik zelai urdiñean:

zeruak orru, tximistak aidean

zorigaitza idazten din.

Ala naun ik gezur-itzez

zoratzeraño irakin.

Maite-galdaz sortu itunan

amaika olatu nastu.

Ur-mendietan iraulka beti,

galdu niñan nere zentzu.

Ta orain itxas irakin ontan,

ez ontzi ta ez erruki,

bakar-bakarrik gelditu gaitun

burrukan, ekaitza ta ni.

Gizona

Nor aut? Nork jarri au azpikoz gora?
Zuaitz parregarri!... Bi adar tinko,
oñak lurrera. Aien gain trinko,
enborra doakik argi-auzora.

Enbor-gerri-mutur, buru-pillota,
lur-gose-ordez, egurats-billa,
(amets ta burutapen-maratilla)
ire azi-gordallu ta errota.

Ezker-eskubi, beso biak sustrai,
aizea astinduz, bizia edaten.
Zuaitz bat dirudik zerutik jaten
ipurdiz gora... Goian ote-dek jai?

Gogo-amilla

Nere baitan nabil. Gogo-enparantzan,
ezpai-ardalla det dantzan,
Ulermena det irakin:
gauzen muña nundik ote-diteken jakin.

Gezur? Egi? Izate? Uste-uts?...
Onenbeste galderaz buru-kabia
det zaputz.
Nagon! Nere begiak zer dakus?
Nigandik ate dagon mundua, noren eskuz
sartzen zait begi-ogean?
Zer kinema det, beti aldatzen barnean?
Zubi ezkutu-bitartez, oro
atxi oi-det arin: baña zer det idoro?
Nik ikuste-uste dedana,
nigandik alde, ala ote da emana?
Ala nere begiak iñun eztana,
sortzen ote-dabiltz? Irudipen-uts ote dana?

Maitasun! Gorroto! Poz! Iguiña!...
Zaldi azkarrak aztal didate biotz-muiña.
Zer det adiskide? Zer, etsai?
Zerk nauka maite dedanaren ate-zai?
Nork bultzatzen dit gogoa,
iguin dezadan nere etsaiaren albo?

Ba-du pozak iturria:
Baña maiz etetzen zait aria.
Samiñak, etxe zabala:
atsegiñak herriz, oso meia du azala.

Nora noa? Adimen-zurrunbilloan,
zorabio det. Garunetan, naspil.
Ezpai... Zalantza... Ote'ka naiz murgil.
Nere egazkiña, egak ausita,
gogo-leizean zait amil.

Maitasunari gorroto

Ez adi gelditu gure atean.
Oakit aurrera. Zertarako aut,
Maitasun, biotz-eden, etxean?
Ordu onean jo dek nere atea!
Biotza zakarretara, ustel-gai,
jaurti nian. Ez egon nere zai.
Pake-lapur,
arpegi gozo, gibel txakur,
ematen dekan ezti-edena,
oñaze miñagoa sortzearren
eskeñi oi-dek.
Errruki-gabe ixurtzen dakik
beazun-eztana.

Ama bat eman idaken, argi-uts.
Ni samintzeko, erio-mende,
biurtu uan ezur eta auts.
Zertarako niñukan erri baten seme?
Onen ederrez txora-ondoren,
eten nendin zori-gabe?

Maitasun! Gorroto aut!
Eskein gezurtiz,
amaika aldiz
itxutu nauk.
Maitale eziñen egarriz
zirika niñukan, aiek irriz
utzi nenzaten minbera.
Ire aolkuz lege guziak
jaurti nizkian leizera.
Jainkoa Bera maitatzen ere,
ez didak utzi pakean.
Oben-irrikaz nere bizia
josi dek: inpernu-keizez
gal zedin nere zoria.

Zertan ago gel nere atean?
Nere burua sasi zuri dek,
urteen buruz su-gai-utsa.
Ala ere, gezurti alen!
maite gazteen eskeintza
egiten ez aiz lotsatzen.
Oa emendik, eden galgarri!
Ta kontu
nere biotzean sartu!
Berriro emen somatzen ba-aut,
madarikatu!
naiz nere bizia galdu,
nere biotza labain zorrotzez
erdi-erditik urratuz,
ilko aut nere eskuz!

